

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιακόσα καὶ χίλια κί' ἐπτά
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο .

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δ ἑ κ α Φ ρ ᾱ γ κ α κ αὶ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι .

Ὁκτώβριος, ἑβδόμη κί' εἰκοστή,
καὶ συνωμόται βγαίνουν σεβαστοί.

Χίλια δέκ' ἀριθμῶ
ἐν ποικίλῳ ρυθμῷ.

Κᾶτι Κυβερνητικοὶ συνωμόται μυστικοί.

Φ.— Παραίτα τοὺς ἱππότας
τῆς νέας Στρογγυλῆς,
καὶ ψάλε συνωμότας
μεγάλους τῆς Βουλῆς.

Κατὰ τοῦ Θεοτόκη συνωμοσίᾳ νέα
τεκταίνεται δεινὴ
μὲ ρήματα γενναῖα,
καὶ κόσμον συγκινεῖ.

Συνωμοσίᾳ πάλι,
καὶ κάθε πατριώτου
τὸ στόμα περιβάλλει
μανδύας συνωμότου.

Φοροῦν γραβάτα μαύρη
καὶ μιὰ ξανθὴ περοῦκα
σάν' στήν Μαντὰμ Ἀγγώ.

Κί' ὁρμητικοὶ καὶ λαῦροι
ὀίχουν μιὰ τρακατροῦκα
καὶ κάνουν τὸν μουγγό.

Μὲ τὰς συνωμοσίας
τὰς τόσο μυστικὰς
φίλων ζητοῦν θυσίας
κί' ἔδρας Ὑπουργικὰς.

Δι' ἔδρας, καθὼς βλέπεις, συνωμοσίᾳ πάλι
καὶ κίνησις καὶ πάλη.

Γι' αὐταῖς ποῦ λὲς καὶ 'φέτο
μοῦ μοῦ καὶ ψὶ ψὶ ψὶ,
κί' ὁ Κόντες, Περικλέτο,
γι' αὐταῖς θὰ ξαναρέψῃ
καὶ θὰ ξαναχορέψῃ
σάν' πρῶτα' στὸ ταψί.

Κύτταξε συνωμότας κί' ἄρχισε νὰ σφριγᾷς...;
ὁ λόγος γιὰ τῆς ἔδρας, γιὰ τούταις ὁ καυγᾷς,
τὸ μένος τῆς ἀνδρείας,
τῆς τόσης ῥητορείας
καὶ τῆς φιλοπατρίας.

Κί' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο, κατενθουσιασμένος
κί' ἐπάνω' στήν' οἰκὴν μου τὴν ἔδραν καθισμένος
βλέπω τοὺς συνωμότας, τοὺς στήνοντας ἐνέδρας
διὰ μεγάλας ἔδρας.

Ὁ Κόντες ὁ Γεωργάκης μὲ τὴν συνωμοσίᾳ
τραβᾷ τὸν διάβολό του,
καὶ τὸ σοφὸ μαζαλό του
παθαίνει βουρλισία.

Χορὸς συνωμοτῶν
προσέρχεται κροτῶν
μὲ κόκκινη κονκάδα...
κάνετε τόπο... βάρδα.

Ὅποῖαι συγκινήσεις...
νά! νά! συνωμοτεῖ,
κί' ἔδρων ἀνακαινίσεις
Ὑπουργικῶν ζητεῖ.

Καὶ τὸν Μπορφίδη στέλλουν
νὰ λή' στον Κρόφιότη
ὅτι κί' ἐκείνοι θέλουν
ὀνόρε καὶ Παλάτι.

Πῶς εἶχαν ἕως τότε μεγάλ' ὑπεμονή,
κί' ἂν σήμερι καὶ ταύτην ἡ χάρις δὲν γενῇ,
μὲ μιὰ ξανθὴ περοῦκα καὶ μανδύο λαίμοδετη
τὰ δόντια τῶν θὰ τρέξουν,
κί' ἀμέτη μοιμέτη
πόλεμο θὰ κηρύξουν.

Κί' ὁ κύριος μουσάτος
σπεύδει ποῦ λὲς τρεχάτος
γιὰ νὰ σωθῇ τὸ κράτος.

Καὶ τώρα, βρὲ σακάτη,
μὲ κιάλια τὸν κυττῶ,
ποῦ τρέχει στὸν Κορφιάτη
καὶ λέει τὸ καὶ τό.

Μέσα' στ' αὐτί του τὸ δεξι καὶ τοῦ ψιθυρίζει
καὶ κρυφομουρμουρίζει
πῶς συνωμοτίζονται αὐτὰς φροντίζοντες αὐτοὺς,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς στὸν Νικολάκη λέει:
πινακωτή, πινακωτή,
ἔλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μου τ' αὐτί.

Κι' ὁ Νικολάκης, Περικλῆ, πᾶει σ' αὐτί του τ' ἄλλο
καὶ ψιθυρίζει σοβαρὰ
πῶς τρέχει μαύρη συμφορὰ
καὶ ξαφνικὸ μεγάλο.

Κι' ὁ Κόντες σὰν τὸν ἀκουσε κι' ἀπὸ τ' ἀριστερό,
μὲ τόνο σοβαρὸ
εἶπε στὸν πρῶτο φίλο του, ποῦ τόσον τὸν τιμᾷ:
ἔλα καὶ πάλι στὸ δεξι νὰ μοῦ τὰ πῆς γιὰ μὰ.

Μὲ φωναῖς ἐκεῖ πέρα βουβίζουν
συνωμόται μεγάλοι μικροὶ
καὶ φουσούν, Περικλῆτο μπεκρηῖ,
καὶ τὰ δόντια των τρίζουν.

Ὁ Μπουφίδης γενναῖος ἡγείται
τοῦ μαχίμου τῶν φίλων χοροῦ,
καὶ μὲ θάρρος ἀνδρὸς τολμηροῦ
πρὸς τὸν Κόντε κινεῖται.

Κάπου κάπου μὲ τόνον ὀργίλον,
κάπου κάπου μὲ τόνον ἀβρὸν
ὁ τοσαύτην ἀγάπην εὐρὼν
τὰ παράπονα λέει τῶν φίλων.

Ἔλα κάνε κι' ἐκεῖνο καὶ τοῦτο,
ἐμπιστεύσου σ' ἐμέ, ποῦ μιλῶ
γιὰ δικό σου μονάχα καλό,
καὶ μὴ χάνης μενοῦτο.

Ὅλοι τρέχουν σ' ἐμὲ τὸν Μπουφίδη
καὶ μοῦ λένε γιὰ τὸνα καὶ τ' ἄλλο,
κι' ὅλοι βάζουν ἐμένα νὰ βγάλω
ἀπ' τὴν τρύπα τὸ φίδι.

Κι' ἂν λυγίσαι μὲ γνῶσι γεμάτος
Ὑπουργοὺς δίχως ἄλλο ν' ἀλλάξης
εἰδεμὴ συμφορὰ θ' ἀλαλάξης
καὶ θὰ πᾶς κατὰ κράτος.

Τέτοια κι' ἄλλα σπουδαῖα στωμύλος
ὁ Μπουφίδης στὸν Κόντε μιλεῖ,
καὶ συγχρόνως γελᾷ κι' ἀπειλεῖ
σὰν ἐχθρὸς καὶ σὰν φίλος.

Κι' ὁ Κορφιάτης προσέχει ν' ἀκούσῃ
τὴν ζητοῦν φιλικὸν συνωμόται,
καὶ χαϊδεύει γλυκὰ πότε πότε
τοῦ Μπουφίδη τὸ μοῦσι.

Στὸ Πάλλας τσουμποῦσι
γιὰ κάποιον μὲ μοῦσι.

Ὁ καλὸς τῆς Παιδείας Ἀνδρέας,
ἓνας φίλος χουστὸς τῆς παρῆας,

τὸν Μπουφίδη μὲ χάρδια τὸν πιάνει
καὶ τραπέζι στὸ Πάλλας τοῦ κάνει.

Εἰς τὸ Πάλλας λαμπρῶς εὐωχίῃς,
ὁ Μπουφίδης, τῆς στρουγγας ψυχῆ...
σ' ἐρωτοῦσαν ποῦ πᾶς; κι' ἀπεκρίθη:
μὲ προσμένει καπὸνι παχύ.

Σ' ἐνθυμοῦμαι... καθόσουν ὠραία
στὸ πλευρό του μὲ πρόσωπ' ὠχρό,
κι' ὅπως ἐσθῆς ἐκεῖ στὸν Ἀνδρέα
νὰ μὴν κάνης πολὺ τὸν ψυχρό.

Τὶ καπὸνι μὲ γούστο ψημένο...
τῶν φαγάδων κινούσε τὸν φθόνον,
καὶ νομίζω πῶς τῶχαν θρεμμένο
γιὰ χατήρι σου μόνο.

Καὶ διέδωσαν ἐνθὺς πανταχοῦ τῆς πρωτευούσης
Παυσανίαι φαμπαρόνοι
πῶς ἐκεῖνο τὸ καπὸνι
ἦταν ἄλλο νὰ τὸ φᾶς κι' ἦταν ἄλλο νὰ τ' ἀκούσης.

Ἐγινε πολὺ κακό,
καὶ πολὺ συμβολικὸ
ἐνομίσθη τὸ τσουμποῦσι,
ποῦχε γίνε γιὰ τὸ μοῦσι.

Κι' ἐβεβαίωναν πολλοὶ
τὸ καπὸνι πῶς δηλοῖ,
τὸ καπὸνι πῶς σημαίνει
πῶς ἐκεῖνος, ὅπου μένει
στὸ Κουβέρνο δύο χρόνια,
τρέφεται σὰν τὰ καπὸνι.

Τὶ τραπέζι φιλικό,
τὶ τραπέζι μυστικό.
Ἐξω λύπαις, ἔξω πόνοι,
φάγε, φίλε Νικολάκη,
κι' ἀπὸ τοῦτο τὸ καπὸνι.
μὴν ἀφήσης κοκκαλάκι.

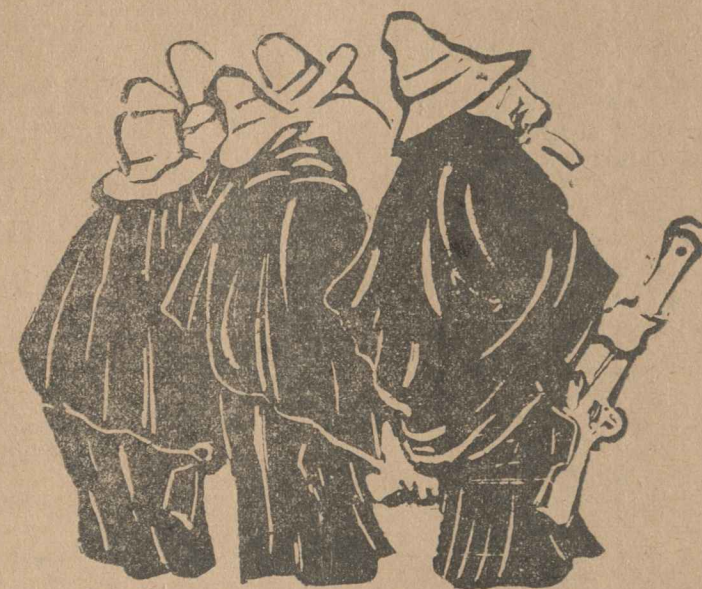
Ἀς λησμονηθοῦν τὰ πρῶτα,
σήμερα ζωὴ καὶ κότα.
Κότα πῆτα τὸν Γεννάρη
καὶ παπὶ τὸν Ἀλωνάρη.

Τόκα μία, φίλε Νίκο,
τόκα κι' ἄλλη, κύρ Ἀνδρῆκο.
Μὰ τι κρέας ὅλο γλύκα...
τὴν παχύτατο καπὸνι
σὰν τὸν Ροῦσο τὸν Γκαπόνου...
φίλε μου, καλῶς σὲ βρῆκα.

Ἐννοῖα σου καὶ μὴ σὲ μέλη,
ροδοζάχαρι καὶ μέλι,
γιὰ χατήρι σου θὰ τρέξω.

Κι' ἂν ζητοῦν μεταρρυθμίσεις,
μὰ ποτέ σου μὴ νομίσης
πῶς ἐσὺ θὰ μείνης ἔξω.

Κύρ Ἀνδρέα, μὴ μοῦ σκάνης,
Ὑπουργὸς ἐσὺ θὰ μένης.

τὴν Παιδείαν νὰ ποιμαίνης
καὶ τραπέζια νὰ μᾶς κάνης.

Κύρ Ἀνδρῆκο, μὴ σὲ μέλη κι' ἔλπιζε πολὺ σ' ἐμένα,
μόνος θὰ σὲ βοηθήσω,
θ' ἀπολέσω καὶ θὰ θύσω,
καὶ θὰ πῶ σ' τοὺς συνωμότας νὰ μὴν τᾶχουν καὶ μεσένα.

Μὴ προσέχης σ' τῆς παλάταις μὴτε τούτου μὴτ' ἐκείνου...
ἐξενόχῃς, τρέξ' ἐδῶ,
φέρε μας κρασί τοῦ Ρήνου,
φέρε μας καὶ τοῦ Βορδῶ.

Πίνετε, παιδιὰ καὶ τρώτε,
καὶ καθεὶς σας νὰ φουσκώνῃ...
τὶ θὰ ποῦν οἱ συνωμόται
καὶ γιὰ τοῦτο τὸ καπὸνι.

Καποντόπερα θὰ ποῦνε καὶ θὰ βάλουν ὑπονοίας
ὅτι κίνοι συμπαιγνίας
στὴν καμπούρα τῶν φιλάτων
καὶ τοὺς πόρους των γελῶ,
καὶ τὰ πρωτοτόκια των
ἀντὶ κάποιος πονηρῶ.

Μὰ πεντάρα δὲν μὲ μέλει,
κι' ἂς νομίζῃ κι' ἓνας κι' ἄλλος
δυσσεσθημένος λάλος
ὅτι θέλει κι' ὅπως θέλει.

Ἐβίβα σου κι' ἐβίβα μου... φέρτε σαμπάνιαις, μπύρας...
κι' ἐκ μέρους τῶν Ἀβησσυνῶν
τοῦ Σολομώντος τὸ κλεινόν
παράσημον ἐπήρες,
κι' ὅποιος μ' αὐτὸ στολίζεται γιὰ Βασιλεῖς περὶ
χωρὶς νὰ κυβερνᾷ.

Κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο σήμερα μὴ σαμπάνια πίνω,
κι' ἂν τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς γίνῃ κανένας ἄλλος,
ἀλλὰ μὲ τὸ παράσημον τοῦ Μανελῆ ἐκεῖνο
ἐσὺ θὰ λέγεσαι Νεγκὺς καὶ Βασιλεῖς μεγάλους.

Κι' ἂν κανένας ἀπ' ἐκείνους, ποῦ φανοῦν μακρὸν μανδύα,
μὴ χαρὰ τὰ καταφύγει καὶ σοῦ πάσῃ τὴν Παιδεία,
σὺ θὰ μείνης Σολομών
κι' ἡγεμόνων ἡγεμόνων.

Σὲ πηλαῖς θ' ἀνέβης σκάλας
καὶ θ' ἀκούς φωναῖς μεγάλαις
κι' ἀπὸ λαλοῦς καὶ μουγγούς.

Χαῖρε χαῖρε κι' ἐλελεῦ,
Αἰδιόπων Βασιλεῦ,
Στεφανόπουλε Νεγκὺς.

Χαῖρε χαῖρε, Σολομών,
κι' ἔλα νεῖσε κι' ἐφ' ἡμῶν,
κι' ἀπὸ ταπεινούς σου δούλους
δέξου ταπεινὰ προστάσεις.

κι' ἔλα νὰ μᾶς διορίσης
Ἵπουργούς σου καὶ Συμβούλους.

Εὐχομαι νὰ τραγουδῇς
καὶ πολλὰ καλὰ νὰ δῇς
κι' εὐτυχήματα μοιραῖα.

Καὶ τοῦ χρόνου προϊόντος
ν' ἀποκτήσης, κύρ Ἀνδρέα,
καὶ τὸν νοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ Νικολάκης στὸν Νεγκοῦς τέτοια μὲ γλύκα ψάλλει
καὶ μὴ κρασοκατάνυξις τὸν ἐπίασε μεγάλη,
κι' ὁ κύρ Ἀνδρέας ἔλεγε, κι' ὁ κύρ Ἀδρέας λέει:
γνωρίζω πῶς συνωμοτοῦν ἱππῶται λυσσαλέοι,
μὰ σὺ σ' ἐκείνους κόπιασε,
τοῦ μοῦχουν κακίωμένα,
τὸν μὲν καὶ δὲ καλόπιασε
καὶ μίλα τους γιὰ μένα.

Κι' ἂν ἔχουνε παράπονα,
Μπουφίδη μου χενσέ,
ἴπες του νάλθουν μὲ σέ
νὰ φᾶν κι' ἐκείνοι κάπονα.

Ἰπές τους νὰ μὴ συνωμοτοῦν,
μεταβλή νὰ μὴ ζητοῦν
καὶ γιὰ τὸν Στεφανόπουλο.

Κι' ἐγώ, Μπουφίδη μου, γι' αὐτοὺς
θὰ σφάξω μόσχους σιτεντοὺς
καὶ πρώτης γουρουνόπουλο.

Ἄς παύσῃ ἡ τόση μῆνις των κι' ἡ τόση των ὀργή,
κι' ἂν θέλουν σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνουν Ἵπουργοί,
τόρα ποῦ γίνηκα κι' ἐγὼ Νεγκοῦς τῶν Αἰθιοπῶν
τοὺς διορίζω παρευθὺς στοῦ Μενελίκ τὸν τόπον.

Συνωμοτῶν χορὸς προβαίνει ζωηρός.

Α'.—

Κάτω κάτω τὸ Ντοβλέτι
κι' ἔχω σύνθημα ρουσφέτι,
καὶ χορὸ καὶ φαγοπότι...
Μωρὲ γειά σου, πατριώτη.

Φασ.—

Β'.

Βάρδα βάρδα νὰ περάσω
καὶ κανεὶς μὴ μὲ κρατῇ...
θὰ τοὺς ψήσω, θὰ τοὺς βράσω,
κι' ἔχω φοῦρκα δυνατὴ
κατὰ τοῦ Βοκοτοπούλου,
κατὰ τοῦ Στεφανοπούλου
καὶ τοῦ Καλογεροπούλου.

Ὁ Θεοτόκης βάλθηκε μ' αὐτοὺς νὰ μᾶς πεθάνη...
τόσος καιρὸς τοὺς φθάνει.
Τόσον καιρὸ χορτάσανε καὶ δόξα καὶ ψαμί
καὶ καροτσάδα δωρεάν καὶ δίχως πληρωμὴ.

Ἀπὸ χρόνια καλοπέρασις καὶ πρώτης λουκουμάς,
δὴλὸ χρόνια μαρατίζωσαμε μὲ πίκραις, μὲ καῖμούς,
καὶ Σολομῶντες ἔγιναν καὶ παίζονε μ' ἐμᾶς
καὶ τοῦ κουτῆ τοῦ πλαγιάτικους μᾶς ρίχνουν Σολομούς.

Φασ.

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται,
συνωμοτῶν κοπάδια...
τὸ ξέρω καὶ τὸ ξέρετε
κι' ἐπάνω τὰ ξεράδια.

Γ'.—

Ἐχω θάρος, ἔχω κάτι,
ποῦ μοῦ λέει νὰ μισῶ
τὸν κύρ Γεωργὴ τὸν Κορφιᾶτη,
κι' ἀπὸ φοῦρκα νὰ λυσσῶ.

Οἱ μαρτύρια μεγάλα καὶ βασάνους ὑποστάντες
σηκωθῆτε σηκωθῆτε κατὰ Θεοτόκη πάντες,
ποῦναι Κόντες καὶ τῆς πένας, ποῦναι Κόντες καὶ τῆς πᾶν
καὶ τοὺς φίλους ξεθεόνει...
σύνθημά μας: μοῦσι, Πάλλας,
Στεφανόπουλος, καπόνι.

Κατὰ Θεοτόκη στήτες,
καὶ σὰν ὅπλα φονικά
ὅλοι κατ' αὐτοῦ κρατεῖτε
ψηφροδέλτια λευκά,

νὰ βρεθῇ τὸ κόμμα πάλι σὲ φουρτοῦναις καὶ σὲ χάλια
καὶ τὸν Προέδρο νὰ χάσῃ καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὰ πασχάλια.

Ἵπουργεῖο... τοῦτο πόθος κι' ἀτελείωτος ψαλμός...
Φάσ.— Μὴ θυμῶνης, πατριώτη, κι' ἔστι Δίκης ὀφθαλμός.

Δ'.— Ἐπεθύμησα κι' ἐγὼ τὴν Ἀρχὴν τὴν Μανταφύρα
κι' Ἵπουργεῖο θέλω τώρα,
καὶ προβάλλω συνωμότης, Βροῦτος, Τέλλος Γουλιέλμος,
κι' ἄλλος κάβος κονταρέλμος.

Φασ.— Μὴ φωνάζης, ἀδελφέ μου...

Δ'.— Γι' ἀξιώματα πεινᾶμε.
Φασ.— Μὲς στὸν κόρφο τοῦ Κορφιᾶτη μήτε ψύλλος θέλοννάμα.

Ε'.— Ἄς τοὺς τρομάξῃ, βρὲ παιδιὰ συνωμοτῶν φωνή,
κι' ἂν μὲ καπὸντα γεύματα καθέννας των μᾶς κάμη,
μὰ πρέπει μεταρρῦθις ἀφεύκτως νὰ γενῇ
καὶ νὰ μᾶς εὐρουν Ἵπουργοὺς τοῦ Πρίγκηπος οἱ γάμοι.

Μᾶς, ἐμπρὸς καθεὶς ἀντάτης,
κάτω Κόντηδες ἄβροϊ,
κι' ὁ Ρολάνδος Βοναπάρτης
Ἵπουργοὺς νὰ μᾶς εὐρῇ.

Ὅλ' οἱ δυσacreστημένοι ξεφωνίζουν λυσσασμένοι.

Ἄος Ἵπουργήμα κι' ἐμένα...
σακραμέντο καὶ προδίο!...
γιὰ καπὸν ξεπαθῶν καὶ φουσῶ.

Φασ.

Τζαρατσοῦ τριανταένα,
τζαρατσοῦ τριανταδύο,
τζαρατσοῦ τριαντατρία καὶ μισό.

Καὶ χαμπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Παράστημα τῶν Ἀθηνῶν κατὰ μέτρον ἐξ ἥλης
ἐπαγωγῆς, διδακτικῆς καὶ μάλιστα ποικίλης.
Καθ' ὅλα γλαφυρότατον κι' ἐξαιρετικὸν ἐν γένει
τὸν μῆνα μόνο μὴ φορὰ περικαλλὲς θὰ βγαίη.

Συνχερητήρια θεοῦ πρὸς τὸν Φιλαδέλφει,
τὸν σθεναρὸν Ἀλέξανδρον κι' ἐν πρώτοις συγγραφεᾶ,
ὁποῦ τρανὸς Καθηγητὴς ἀξίως διωρίσθη
εἰς τὸν Δοκίμων τὴν Σχολὴν, καὶ δὲν παρεγνώρισθη.

Σπουδαῖος ἐπιστήμων, ὁ Δέλτα Τσακαλῶτος.
Ἵψηλῆς Χημείας ἀνεκρηύχθη πρώτος.